

Kerék-Bárczy Szabolcs: Karácsonyi üzenet

Sok-sok éve nem zárt olyan évet Magyarország és a magyarság, mint az idej esztendő. Ezért indokoltnak látszik, hogy az idej adventi elmélkedés inkább a számvetés töprengése legyen. A számvetés nyomán érhetjük el a várakozás emelkedett hangulatát, mert az Adventhez ki kell tisztítani a szívünket és a Jónak kell átadni lelkünket.

Ebben az évben a magyarság erkölcsi mélypontra jutott. Indulat feszült indulatnak, gyűlöletnek csaptak össze egymással, hazugság keveredett a valódi és hamis igazságkereséssel, az álságos az egyenes beszéddel. Sokan végleges társadalmi kettészakadástól beszélnek, mások attól félnek, hogy a politika annyira túlfűti az indulatokat, hogy nem egy békésen építkező demokrácia képét mutatja Magyarország, hanem visszatérünk a letűntnek remélt világba. Abba a korba, amikor nem volt szándék, csak mögöttes szándék, amikor a tettek és az azokat kísérő szavak köszönő viszonyban sem voltak egymással.

Mi történt velünk?

Megőrültünk? Nem, pontosabban: azt mondjuk, hogy a *másik* örült meg. Mindig a másik az örült. A szomszéd, barát vagy rokon, netán a munkatárs, aki *azokra* szavazott, aki nem a *mi táborunk* jelszavát harsogja, aki nem látja a Napnál is világosabbat: *azok* gazemberek, akik az életünkre törnek. Ez persze azt is jelenti, hogy *mi*, hibáink ellenére is *a* jót képviseljük. Vagyis *mi* vagyunk a jók. Igen, hibáink nekünk is vannak (hisz' mi is csak emberek volnánk), de leginkább azért, mert nem vagyunk még keményebbek *azokkal*, mert olyan gyengék és puhák vagyunk, hogy *azok* még nem takarodtak el valahová. Hogy mi is a jó, amit *mi* képviselünk? Vannak tanulmányaink, dokumentumaink, eredetmítoszunk, megvannak a magunk hősei, és persze van Vezérünk és vannak Alvezéreink. A *mi hőseink*, akik Szent Györgyként harcolnak *azokkal*. Azok *ellenségek*—hát nem látod? Ennyire elvakultál? Ennyire elbutítottak az *ő* maszlagjaik? Talán csak megtévesztett és megtévedt szegény pára vagy; de nem: akarva vagy akaratlanul is *azok* szekerét tolod, mert nem a *mi* szekerünket tolod. Vagyis te is ellenség vagy. Tehát bolond. Vagy nevezünk inkább kártékonynak?

Még folytathatnám, de nem teszem. Ide jutottunk. Szerencsére nem mindenki, de nagyon sokan, túl sokan is. De legalább nekünk, akik adventi gyertyát gyújtunk, akik kis közösségekben a Születésre készülődünk, akik nagy erőfeszítések árán néha, egy-egy pillanatra megpróbáljuk kiüríteni lelkünket és az egyedül fontosra, az *Ő* érkezésére összpontosítunk és Vele beszélgetünk, legalább nekünk megálljt kell parancsolnunk. Mert lehet, hogy csak kishitűek a gyűlölködők. Mert lehet, hogy nem érzik szívükkel és lelkükkel, hogy soha nincsenek egyedül. Hogy nem a tábor segít, nem az ad szabadulást, hanem csak *Ő*. Mert a gyűlölettel teli tábor fogva tart, bűnben érlel és még nagyobb tábort, még több ellenséget, még több bűnt termel. Aki a Fiút várja, hisz abban, hogy *Ő* az erő forrása. *Ő* egymagában elegendő ahhoz, hogy segítségünkkel megállítsa a gyűlölet folyamatát.

A bocsánathoz bűnbánat kell, de csak az Isten dönthet a feloldozásról. Ezért ne hivatkozzunk arra, hogy vélt ellenségeinknek csak akkor bocsátunk meg, ha *ők* bűnbánatot tartanak. Nem kell a bűnösökkel együtt menetelnünk, megvethetjük akkor is cselekedetüket, ha nem forr bennünk féktelen indulat. Legyen adventi fogadalmunk az, hogy a bennünk dúló indulatokat lecsillapítjuk, és Hozzá fordulva imádkozunk azért, hogy ne tekintsük a mégoly bűnös embertársainkat sem ellenségnek: imádkozunk értük. És imádkozunk magunkért is, hogy meglássuk saját bűneinket és ne legyünk elnézőbbek magunkkal, mint másokkal. Kicsi a Föld és végtelen az isteni kegyelem.

Megjelent az Amerikai Magyar Hírlap 2006. évi karácsonyi számában